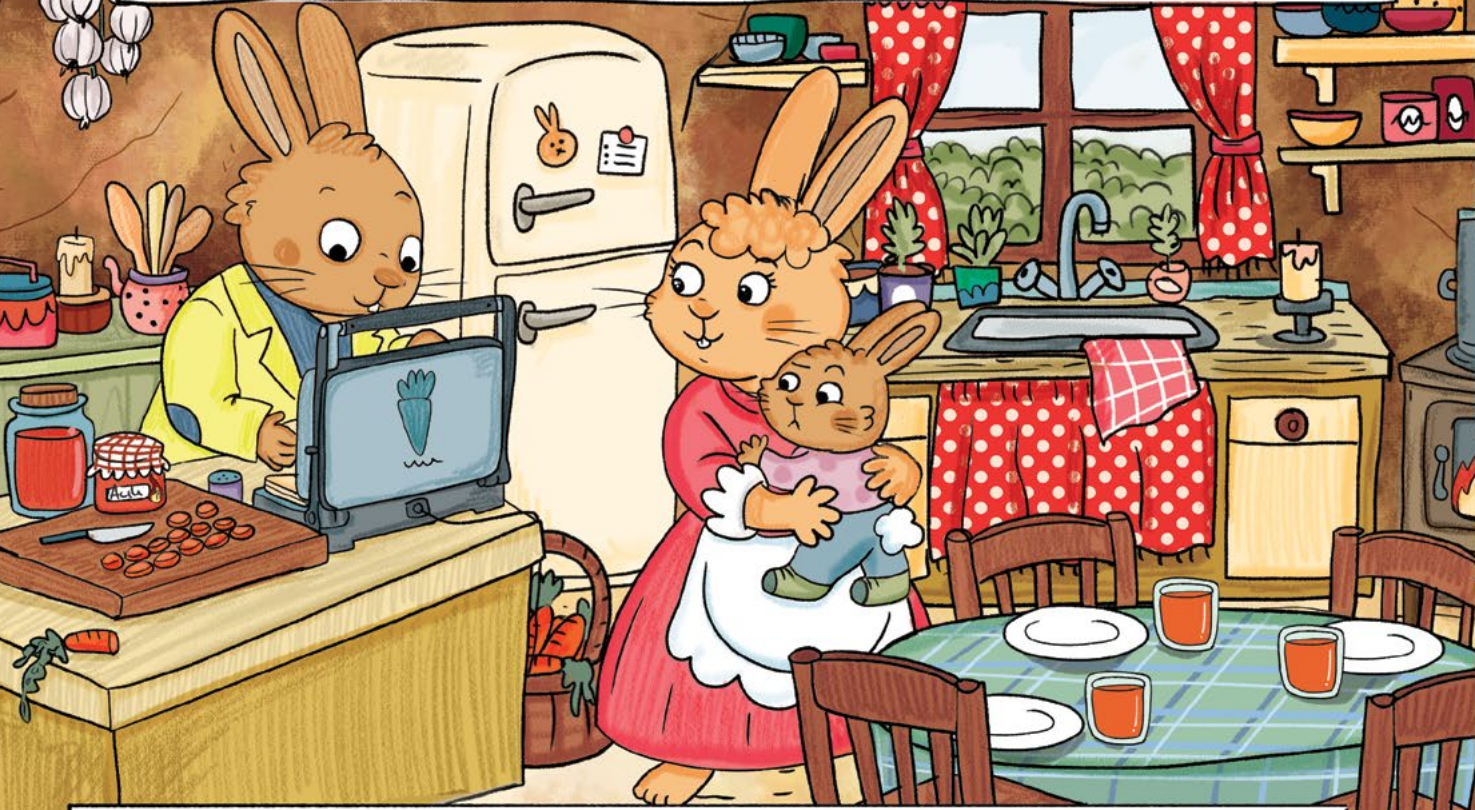
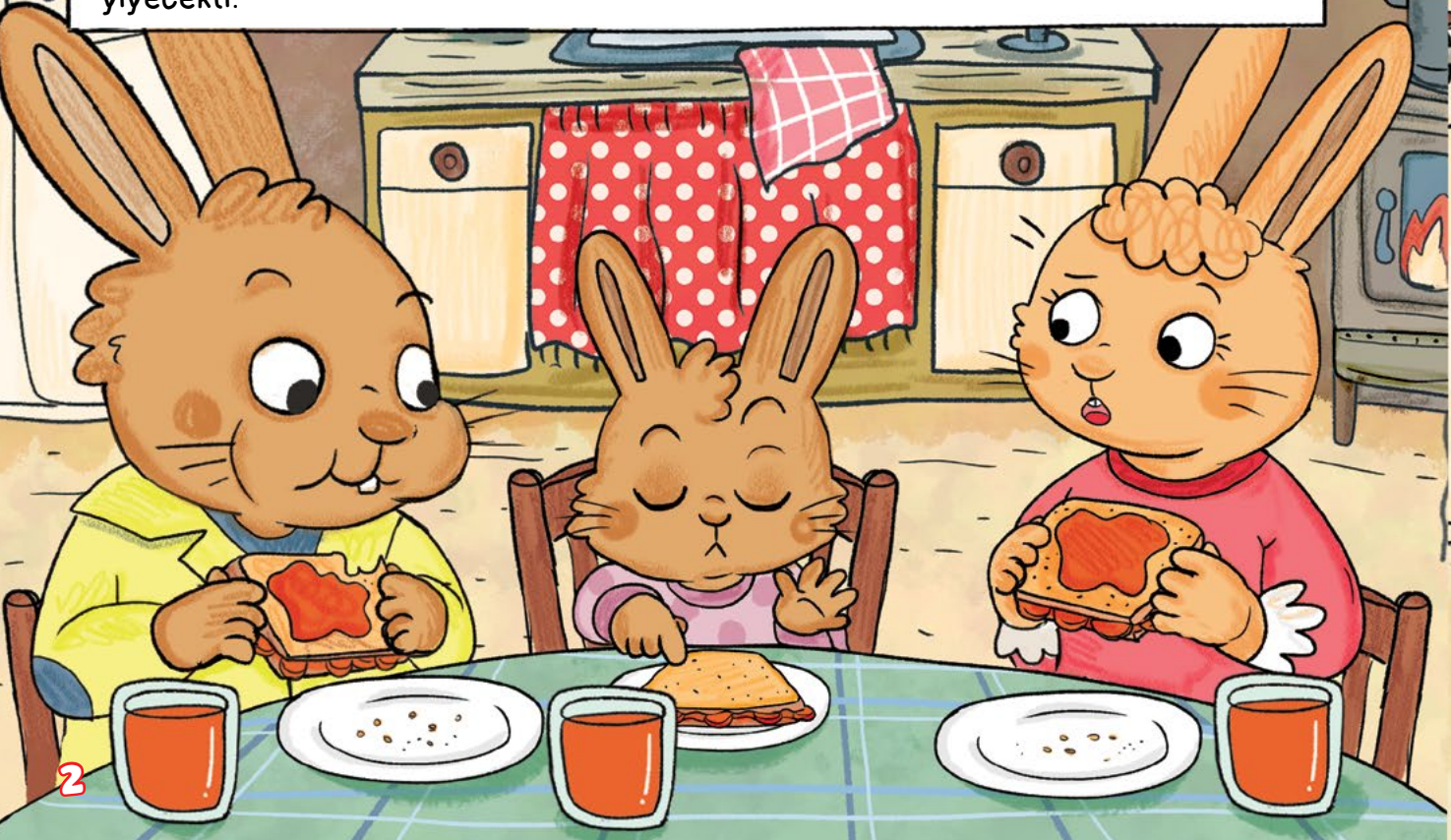

Ben Onu Yemem!

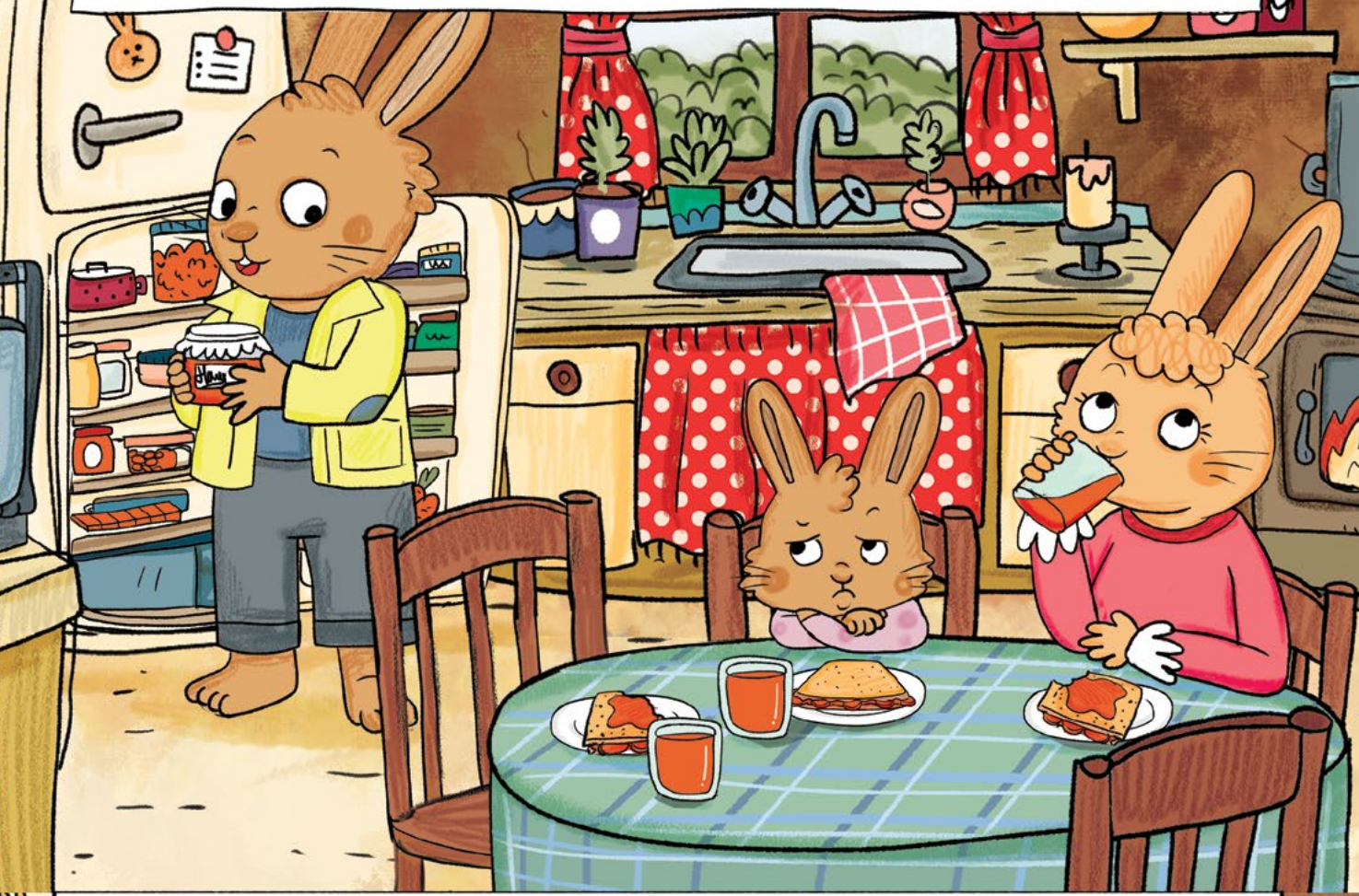
O gün tavşan ailesinin evinde yemek için hiç yeşillik kalmamıştı. Ama booolca havuç ve havuçlu yiyecek vardı. Baba tavşan erkenden uyandı ve anne tavşanla minik tavşan için havuç tostı yapmaya başladı.

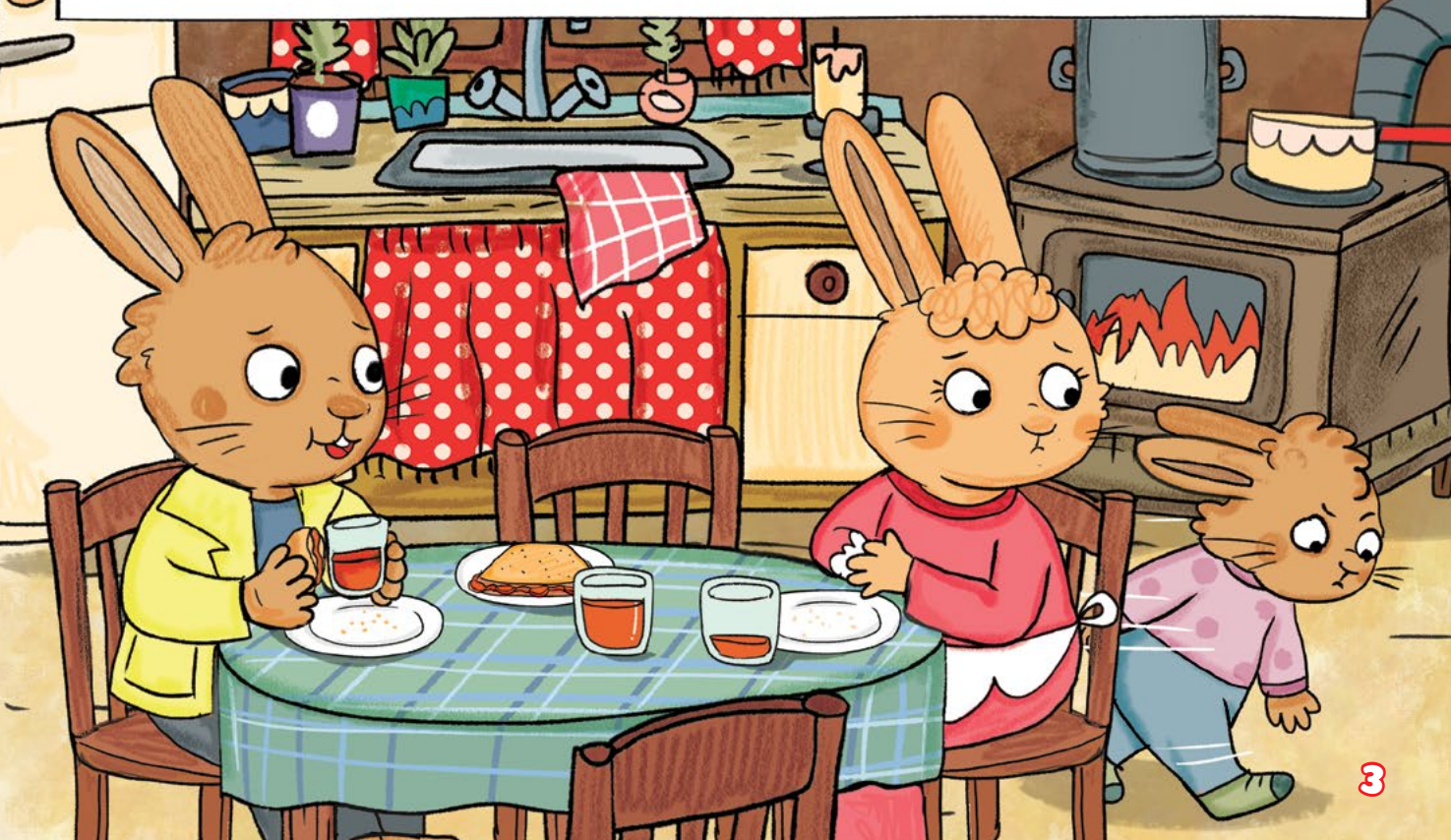
Anne tavşanla baba tavşan tostlarını afiyetle yerken minik tavşandan bir ses yükseldi: "Ben onu yemem! Havuç sevmem!" Oysaki bugün ilk kez havuç yiyecekti.

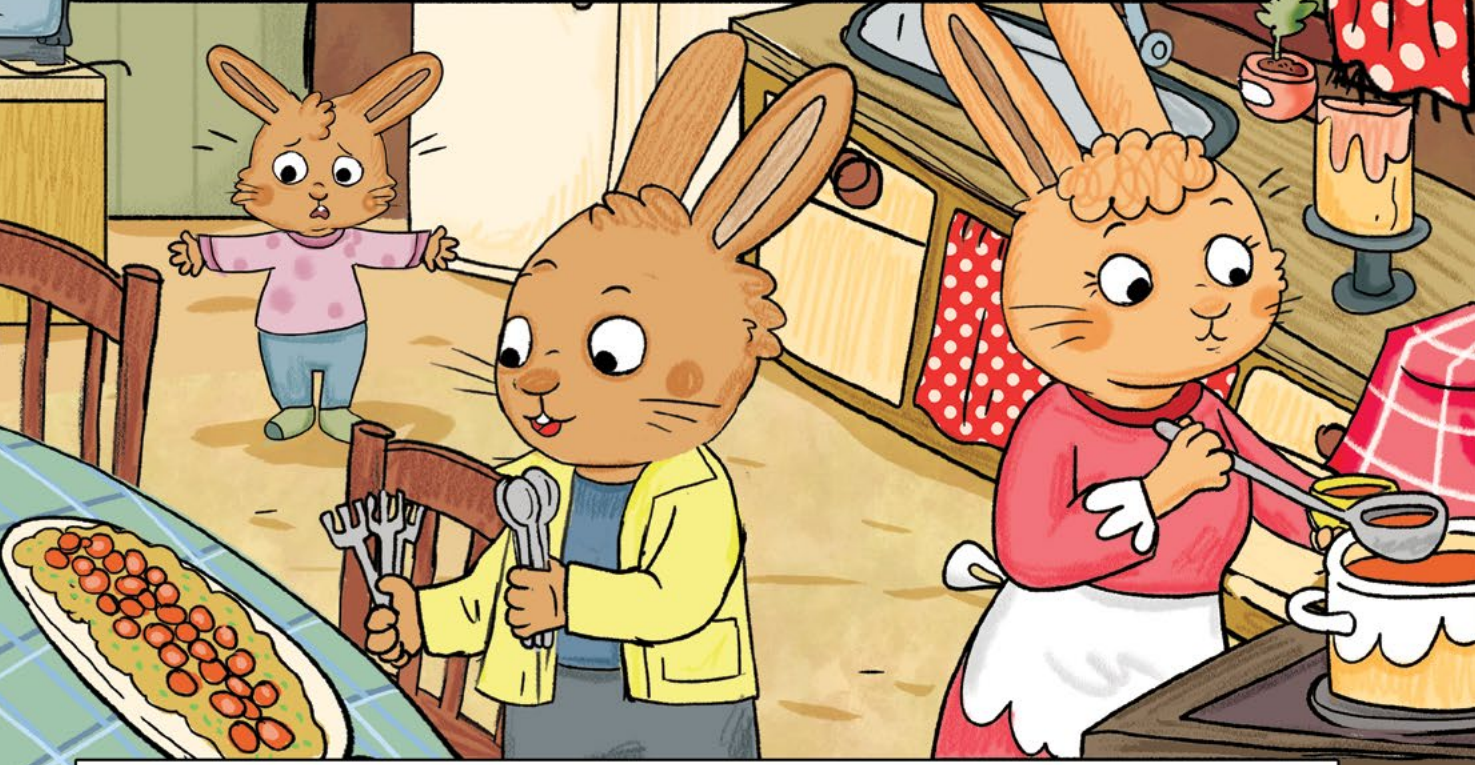
Baba tavşan "Peki." dedi. Tam buzdolabından havuç reçeli çıkaracaktı ki minik tavşan "Havuç sevmem!" diye tekrarladı.

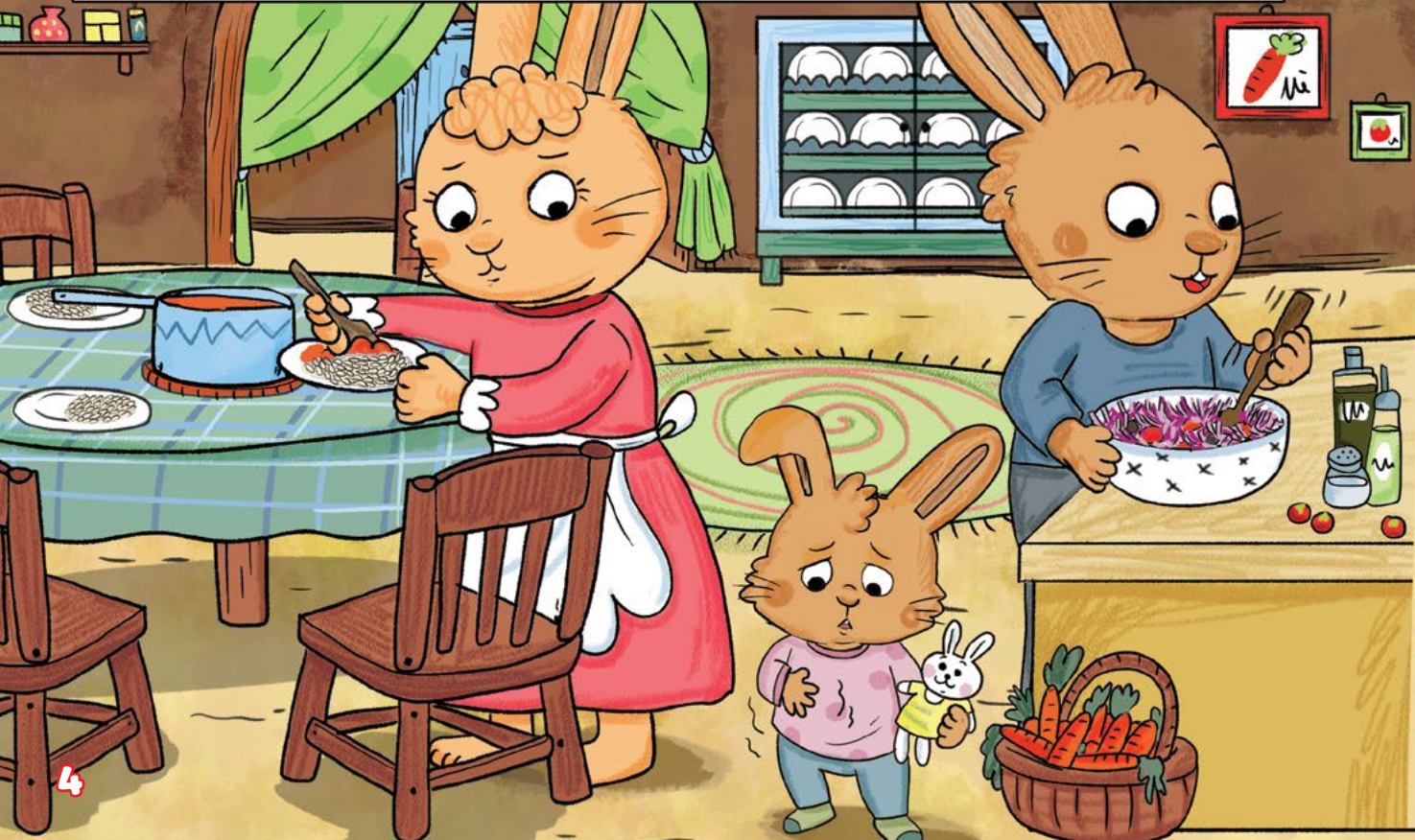
Minik tavşan masadaki havuç suyunu eliyle uzağa itip masadan aç kalktı.

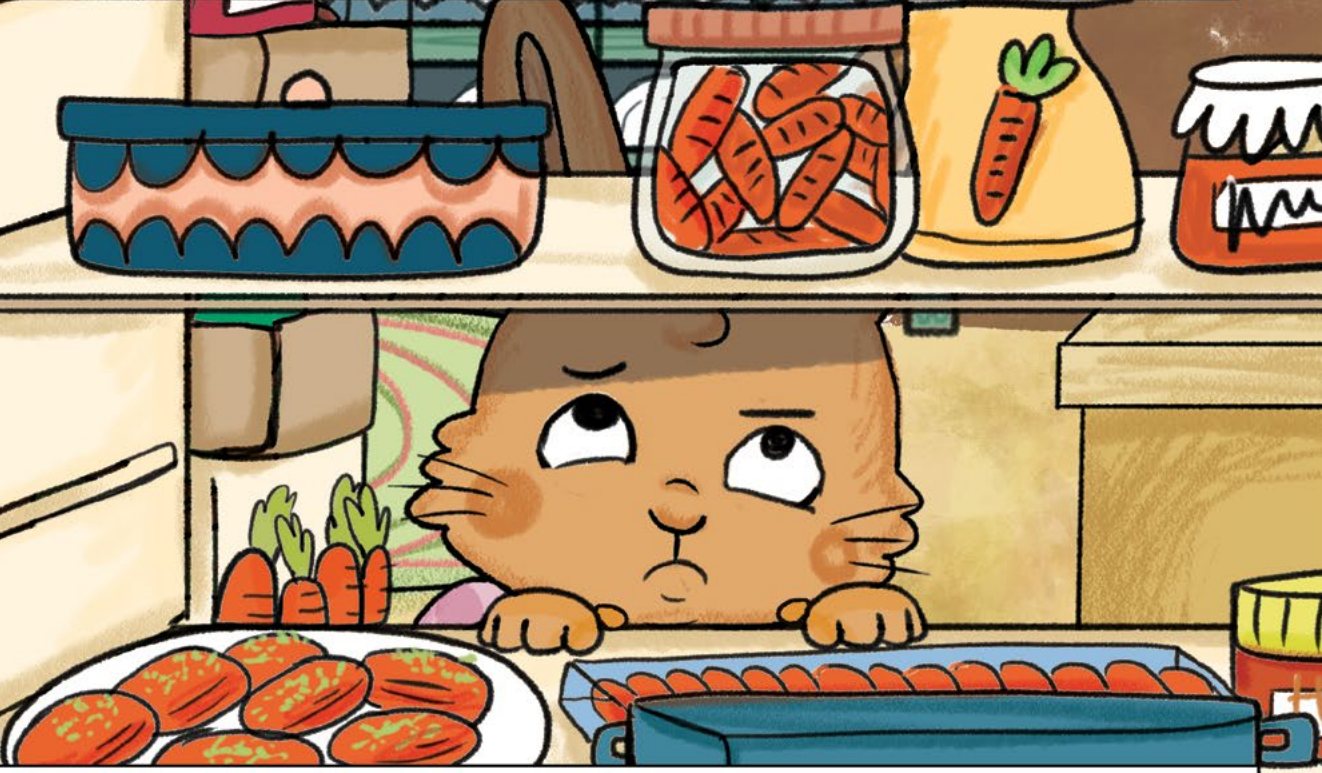
Öğle yemeği zamanı geldiğinde anne tavşan dünden kalan havuç çorbasını ısıttı. Minik tavşan “Yine mi havuç?” diye söylendi. Çünkü çorbanın yanında da havuçbeğendi yemeği vardı! Minik tavşan yine hiçbir şey yemeden kalktı ve oyuncaklarıyla oynamaya gitti.

Akşam yemeği hazırlanırken minik tavşan karnından gelen sesleri çok rahat duyabiliyordu: Gurr! Gırr! Ama o da ne? Yemekte pilav üstü havuç, yanında da havuç salatası vardı!

Minik tavşan “Ben onu yemem! Havuç sevmem!” dedi ve buzdolabına yöneldi. Normalde yeşilliklerin olduğu rafta şimdi havuç turşusuyla havuçpare tatlısı duruyordu.

Ama minik tavşan öyle acıkmıştı ki en sonunda sepetin içindeki havuçlardan birini alıp tadına bakmaya karar verdi. Önce küçücük bir ısırık aldı. “Beklediğimden tatlıymış.” diyerek kocaman bir ısırık daha aldı. “Keşke sabahki havuçlu tostun tadına baksaydım!” dedi ve o günden sonra minik tavşan bir yemeği sevmiyorum demeden önce en az bir ısırık almayı denedi.

